

# РЕШЕНИЕ

№ 21465

гр. София, 23.06.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в  
публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ:** Димитрина Петрова  
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на  
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2302** по описа за **2025**  
година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид  
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс  
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ВПД директор на РД ГП-Аерогари при ГДГП-МВР,  
чрез процесуалния си представител юрк. К., срещу решение № 5563 от 27.12.2024 г., постановено  
по НАХД № 9749 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение,  
132-ри състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 408 от 31.10.2023 г.,  
издадено от директор на РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, с което на Авиокомпания „България Еър“  
АД, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е наложено  
административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, за извършено  
нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно.  
Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени  
процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от  
Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че ясно и недвусмислено в НП е посочено, че  
превозвачът е превозил пътник без валиден документ за пътуване, като е издал бордна карта и  
билет. Посочено е още, че лицето не отговоря на изискванията на чл. 8 ЗЧРБ. Допълва се, че в  
АУАН и НП, извършеното деяние е описано ясно, точно и непротиворечиво, като изрично са  
посочени разпоредбите на чл. 20, ал. 1, т. 1 и чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, а в описанието на  
фактическата обстановка е посочена и разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. б от Регламент (ЕС) №

399/2016 г. на Европейския парламент и Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници), което в достатъчна степен дава представа на наказаното лице, в какво е обвинено, а впоследствие и за какво деяние му е наложена санкция. Изяснява, че към датата на извършване на нарушението и издаване на процесното НП Република България, макар и член на ЕС, не е била приета в Шенген и не е била част от това пространство. Към момента на извършване на нарушението е действало Решение на МС № 284/12.04.2023 г. В този смисъл, служителите на гранична полиция не са имали основание да не съставят АУАН на превозвача, съответно да не бъде издадено НП. Искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено НП. Претендират се разноси за две съдебни инстанции. Прави възражение за прекомерност на поисканите от ответната страна разноси за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, поддържа касационната жалба, като сочи, че постановеното първоинстанционно съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът – Авиокомпания „България Еър“ АД, чрез юрк. Н., оспорва жалбата, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно. Посочва, че е налице непълна и неправилна правна квалификация на предполагаемото нарушение. Невярното, неточно и непълно позоваване на закона не създава възможност за потенциалния нарушител да се информира надлежно относно конкретното нарушение и да организира защитата си. Представя подробни писмени бележки в подкрепа на защитната си теза.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 18.08.2023 г. командир на отделение при ГПКК Аерогара С. извършил гранична проверка на Аерогара С. на пристигащите пътници с полет FB 438 от Ф. за С.. Около 18.15 часа за проверка се явила сирийският гражданин Sheko Ahin, [дата на раждане] По време на проверката било установено, че сирийската гражданка, притежава разрешение за пребиваване в Германия № F12005481, издадено на 08.08.2023 г., но е без валиден документ за пътуване. Бил издаден отказ за влизане в страната № 525 от 18.08.2023 г. за пътничката, тъй като била без валиден документ за пътуване. За така установеното бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 395/07.09.2023 г. на превозвача „България Еър“ АД, като от правна страна нарушението било квалифицирано като такова по чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП. Съдът е изложил и правните си изводи, за да отмени НП. Приел е, че при издаване на НП е допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, тъй като от една страна е нарушено правото на защита на наказаното лице да научи в какво нарушение е обвинен, а от друга страна – НП е немотивирано както от фактическа, така и от правна страна. Посочването единствено на разпоредбите не попълва посочената празнота, тъй като същите не визират конкретен случай на изискване или нарушение, а изброяват няколко възможности, които следва именно от наказващият орган да бъдат конкретизирани. Допълнително е посочено, че е незаконосъобразно и недопустимо елементи от обективната и/или от субективната страна да не са посочени в текстовото изписване на нарушението, а да се извеждат по подразбиране, предположение или по друг начин. Словесното изложение е задължително, за да се обоснове преценката за съразмерност на деянието на посоченото лице по съответно цитираната правна квалификация.

Решението на въззивния съд е неправилно.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съдът намира, мотивите на СРС, за издаване на НП в нарушение на чл. 57 ЗАНН, за неправилни. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид това са издадени при спазване на процесуалните правила. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация, съответства на конкретното деяние. В АУАН, и в НП са цитирани изрично чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, както и чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, ал. 1, т. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/399, както и че превозвачът е бил длъжен преди превозване да провери валидността на документите за пътуване, съгласно изискването на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Словесното описание на нарушението съответства изцяло на сочените за нарушени правни норми.

Касационният съдебен състав не споделя разбирането, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, т. „а“ от Регламент (ЕС) № 2016/399. Посочената в НП като нарушена императивна разпоредба - чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вменява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 ЗЧРБ. Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, ответникът по касация е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Към момента на извършване на нарушението превозеният гражданин на С. е бил без валиден документ за пътуване, видно от представения отказ за влизане в страната № 525/18.08.2023 г. и не е отговарял на условията за влизане в страната по чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ да провери това обстоятелство. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административнонаказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на ответника по касация и е наложил санкция по реда на чл. 51 ЗЧРБ в предвидения от закона минимален размер 2 000 лева. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 ЗАНН.

Към датата на извършване на нарушението е въведена забрана за превоз на пътници, които

не отговарят на условията на чл. 20, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗЧРБ в съответствие с Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген и Директива №2001/51/ЕО на Съвета за допълнение на разпоредбите на чл. 26 от Конвенцията а прилагане на споразумението от Шенген от 14.06.1985 г. Също така към датата на извършване на нарушението и издаването на НП Република България, макар и член на ЕС, не е била приета в Шенген и не е била част от това пространство, предвид това не съществува т. нар. „вътрешна граница“ с другите държави по него, по смисъла на чл. 2, т. 1 от Кодекса на шенгенските граници, защото не се явява членка по смисъла на Регламент /ЕО/ № 562/2006 г.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на „България Еър“ АД, а решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 160 лева общо за двете инстанции, на основание чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 5563 от 27.12.2024 г., постановено по НАХД № 9749 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132-ри състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 408 от 31.10.2023 г., издадено от директор на РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, с което на Авиокомпания „България Еър“ АД, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

ОСЪЖДА „България Еър“ АД да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 лева (сто и шестдесет) лева за двете инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ